

חייל יוצא לחופשה -

וחוזר ליחידתו כשהוא

מ'י'וא'ש'ו'ש'בו'ד

מאת

זאב יפת

גזות המחורבנות. רצייתי רק להתרחק, ליי שון ולשבת בבית עם האישה והילדים.

האשה

בכתה

ה געתי הביתה. דבר ראשון שגיליתי תי — אשתי עשתה אקסידנט במכוון. היתה הגרוז'ניק הרגיל שלי מגוייס, והיא הלכה לאיזה נאחס אחר, שסחט ממנה דמי קדימה — ולא נגע בכלל באושו.

מקופת-חולים קיבלתי מכתב להסדיר את המס שלא שילמתי כמה חודשים. הייתי צריך לגשת גם לביטוח-לאומי ולמס-הכנסה, למסור להם אישורים שאני מגוייס, כדי שיירדו ממני עם החובות שלי. ונר-סף לזה גם חיכו לי כמה בעיות משי-פחתיות.

נהייתי מבלבל. לא ידעתי מה קודם. התרוצצתי הלון ושוב מבוקר עד ערב. ולמרות הכל, דווקא אל הגרוז'ניק הנבלה הזה לא הספקתי להגיע.

ערב נסיעתי הוצאתי את התיסכול — דווקא על אשתי. אמרתי לה שהמכונית זו בעייה שלה, שתפתור אותה בעצמה.

אמרתי אמרתי. תלוי גם איך אומרים. אשתי נפגעה, התחילה לבכות.

ככה גמרתי את החופשה. עד כאן, סיפור אחד.

סיונו ושנתו חופשה

תקל דומה אירע לאחד החבר'ה האחרים ביחידה.

מה מעיק

על האישה?

ה בחור שעובד באזרחות במשרד מ' שלתי, ומשתכר לא רע, 1,200 נטו. היי תם צריכים לשמוע את גאותו על אשתו מצליחה לגמור את החודש עם הסכום הזה — יש להם שלושה ילדים — בלי להיכנס לחובות. גם הוא וגם אשתו גולדו במשפחות עניות, והם פוחדים מחובות פחד מוות.

נוסף לכך היה מרוויח עוד 300 ל"י לחודש בעבודה צדדית, בלי מסי-הכנסה. ובוה היה משלם את המשכנתא שלהם על דירת שני החדרים המסכנה שלהם. **סיפור הוא לנו בשבוע שעבר, כי שחזר מחופשה:**

ברור שמאז שהתגייסתי לא יכולתי ל-הרוויח את ה-300 ל"י השחור שלי, וקיבלתי רק את המשכורת מהעבודה. או מובן שלא יכולתי לשלם את המשכנתא, ולמי רות שהקפידה את החוב, זה די הטרדי אותי. כי איך אשלם את זה כשאחזור? העיקר, אני מגיע הביתה אחרי עשר שעות נסיעה, אני רואה שהחיוך של אשתי כבידוק כסדר. הייתי עייף, מלוכני לך, ועצבני, התחלתי לשאול מה מי. בסוף גילתה מה מעיק עליה: למרות שאני בצבא — שנה פה אחד פחות לאכול — היא לא הצליחה להסתדר עם המשכורת שלי, ועשתה חובות.

המצפון

לא נרגע

ל הנרכים מהצבא יצאו לי — עליה. הרמתי עליה את הקול, בלי לחשוב.

כתנאי מתח וחיים חורניים אלה, החופ-שה והבית מצטיירים כשיא התלומות. הא-שה הופכת לסמל האהבה והיופי, הילדים לשיא החוכמה. הבעיות בכלל נעלמות מהתודעה. דבר ראשון כשאגיע הביתה, תוזה החייל בהקיץ, אתפוס תנייה באמי-בטיה חמה, אשן הרבה בלי הפרעה, ואבי-לה עם האשה והילדים. לא אעשה שום דבר אחר.

וכך חי לו החייל מחופשה לחופשה — עד שמגיעה החופשה. אז מתנפץ בניין האשליות שהקים לעצמו.

„הייתי עייף

למוות”

כ י בכואנו לחופשה, אנחנו מגלים ש-במצויאת, בלתי-אפשרי הוא להמשיך להתעלם מהבעיות.

בפחות מיומיים, מצפים מאיתנו לפתור אלף ואחת בעיות, שאליף ושתיים מתוכן אינן סובלות דיחוי. אינך יודע במה להת-חיל קודם. הגעת הביתה כדי לגנוח ולהתי-פנק — ובמקום זה אתה נחנק פאניקה ומתח נוכח המפולת שגילית.

אחרי שלושה חודשים של מלחמה משרי-תפת וחיים בצותא לא נשארים סדרות בין חברים ליחידה.

סיפור לנו אחד החבר'ה, למחרת חוזרו ליחידה:

איך שאני ציפיתי לחופשה הזאת. כשי-גיע סוף סוף התור שלי, אתם זוכרים, התחילו המצרים להפגין אותנו, ונכנסנו למחסורות. כבר ראיתי את החופשה הרי-לכת.

אחרי שלוש שעות הם חדלו, ואני יצא-תי בכל זאת.

נשבעתי לעצמי שאני לא אעשה כלום בעיר. הייתי עייף למוות. מכל-לילות השמירה, מכל המחח כל הימים, מההפ-

בינתיים נסתיימה המלחמה מומן. הכ-עיות האישיות, המשפחתיות, הכספיות, רק גדלו והתרבו בחודשי הפסקת האש.

והן הוחמרו עליידי שתי עובדות: **ה**מידע, שהפך לכללי, עם הזמן, בדי-בר אי-השוויון בחלוקת עומס המילואים, ושבעוד אנחנו יושבים בקו מאז גמרנו להילחם, ישנם אלפי צעירים שיכלו להתי-ליף אותנו — ולא גוייסו בכלל.

ההרגשה שגם נושא זה כלול בתחום המחדלים של צה"ל, ובמקום לגשת לפית-רון הבעייה ביסודיות, מאמין צה"ל שיש לו כיום בעיות דחופות יותר, ומסתפק באלתור-ריגוע. אנשי-הקבע של צמרת צה"ל, שלגביהם לא הרעה המלחמה את תנאי חייהם, והממשיכים להגיע מדי ערב הביתה, פשוט אינם מבינים את עוצמת הבעייה, חושבים שהיא מישיגית בחשי-בותה.

הבניין

מתנפץ

ב משך תקופה ארוכה, קיבלנו, ביי-חידה שלנו — היושבת מול המצרים באזור איסמעיליה — חופשה של 48 שעות אחת לשלושה וחצי שבועות.

אם להוריד מ-48 אלה 16—18 שעות נסיי-עה, ולילה של שינה — הרי שהחופשה הסתכמה בכך שבאנו הביתה, נגענו בקיר, וחזרנו בחזרה. (רק לאחרונה השתפר קצת המצב, כשהחלנו לקבל 72 כל שבועיים).

בתקופה הראשונה, ניסינו להתעלם עדיין מהבעיות שחיכו לנו בבית. כשאתה שרי-כב בקו, ואינך יודע מתי תפרוץ תקרית האש הבאה, אתה מתוח לא פחות מאשר במלחמה של ממש. לגביך, השכיבה בקו היא אכן מלחמה של ממש — למרות שבעורף כל תקרית שווה שתי שורות בעיתון.

כ יום מאיתנו חטפו את אכזבת חיי-הם השבוע, כאשר בישר הרמטכ"ל על שיחרור 40 אלף חיילים בעוד חודש וחצי.

שכן רבים מאיתנו תלו את כל תקווי-תיהם, את כל חלומותיהם, בהפרדת הכור-חות.

וכאשר זו באה, והתברר שהיא תגרומ-לישיחרור אחוז כה קטן של אנשי המילוי-אים המגוייסים — היה הייאוש אצלנו כבד מנשוא.

בעיית החופשות חדלה קצת ללחוץ ביי-מים האחרונים, בגלל תקוות ההפרדה. עתה, חזרה להעמיס עלינו במלוא מועקתה. אצלנו ביחידה אנחנו נוהגים להניח ל-חייל, שחזור מחופשה, להיות עם עצמו כמה שעות, מבלי שאיש יטרוד אותו במאומה. רק כאשר הוא חוזר לאיפוס ומשתלב בחזרה, הוא שב להיות אחד מהחבר'ה, לתפקד כהלכה.

שכן בעיית החופשות היא למעשה שתי בעיות:

האחת: פירקי הזמן הממושכים בין חופשה לחופשה. בגלל קוצר החופשה, חורים רובנו ממנה לא מעודדים וטובי-לב — אלא מיואשים, מדוכדכים, שפופים, מדוכאים.

מה שהורס אותנו במיוחד, זו הידיעה שיש דרכים לפתור את הבעיות הללו, להי-קל על סיוט החופשה — אבל צה"ל אינו מגלה כל מאמץ רציני בנידון.

בעיות,

בעיות

ב רגע שגוייסנו, במוצאי יום-כיפור, דחקנו הצידה את כל בעיות חיי ה-יום-יום שהשארנו פתוחות מאחורינו.

המלחמה היתה הנושא היחיד שמילא ארי-תנו.